

[Rytter.]

til Udgivelse af „Teologisk Stat“. Jeg tror, alle ærede Medlemmer vil forstaa, at disse 6 Formaal ligger uden for, hvad en Reservefond kan anvendes til.

Saa vil Ministeren sige: Ja, men jeg har faaet parlamentarisk Tilslutning til disse Anvendelser. Hvordan forholder det sig hermed? Det forholder sig saaledes, at med Hensyn til den danske Sømandsmission og Dansk Kirke i Udlandet søgte og fik Ministeren parlamentarisk Tilslutning fra Folketingets Finansudvalg; i de to sidste Aar fik han baade Folketingets og Landstingets Finansudvalgs Tilslutning dertil, men en Tilslutning — det vil jeg bede ærede Medlemmer lægge Mærke til —, der samtidig sagde: hvis Ministeren beder om Tilslutning til de fire andre Formaal, vil han ikke faa den. Finansudvalgene gav Tilslutning til Tilskud til Dansk Kirke i Udlandet og Sømandsmissionen under Forudsætning af, at Beløbene anvendtes til Præstelønninger. Finansudvalgene har altsaa haft Opmærksomheden henvendt paa den Paragraf i Anordningen af 24. Juni 1914, hvori der staar: derunder til Lønninger til Præster i Stiftet og i andre Stifter. Derfor siger de: vi gaar med til Tilskud til Præstelønninger i Udlandet, men ogsaa kun til Præstelønninger. De fire andre Formaal søgte Ministeren derimod hverken Folketingets eller Landstingets Tilslutning til, og den Formulering, Tilslutningen fik i de Tilfælde, da han søgte om den, viser, at i de andre Tilfælde vilde han rimeligvis ikke have faaet den, for ellers vilde der ikke have været nogen Mening i, at Partiernes udtalte: Vi giver vor Tilslutning under Forudsætning af, at Beløbet anvendes til Præstelønninger; det er nok en Udvidelse af Bestemmelsen, men Beløbet skal anvendes til Præstelønninger i Overensstemmelse med, hvad der staar i Anordningen.

De fire andre Formaal bad Ministeren altsaa ikke om Penge til. Hvorfor ikke? Det venter vi at høre en Forklaring paa af Ministeren i Dag, idet jeg nemlig før betonedede, at vi bl. a. venter en Udvikling af, en Redegørelse for, hvornaar man gaar til Finansudvalgene, og hvornaar ikke. Jeg synes, det ser mærkeligt ud, at man paa egen Haand anvender et Beløb af 500 000 Kr. samtidig med, at man gaar til Finansudvalget om to ubetydelige Spørgsmaal og der faar Tilslutning, men paa en Betingelse, der slet ikke passer paa det øvrige. Vi ved i øvrigt ikke noget om, hvorvidt disse Beløb skal betales tilbage eller ej. Vi ved

ikke noget om Rentespørgsmaalet eller lignende.

Bortset fra, at det altsaa efter min Mening var ulovligt at disponere over disse Penge, var det ogsaa uforsvarligt. Thi Reservefondens Opgave er jo at dække de Tab, Hovedkapitalen lider, og jeg vil blot bede ærede Medlemmer tænke over, hvad det vil sige, at Reservefonden gaar ned til ca. 1½ Mill. Kr., naar den skal dække Tab, som lides paa en Formue paa 107 Mill. Kr. Vi behøver kun at tænke paa det Tilfælde, at det, som Ministeriet ønskede gennemført paa det daværende Tidspunkt, var blevet gennemført, nemlig en Konvertering og en Rentesenkning. Saa vilde denne Reservefond havde været fuldstændig insolvent, og det saa meget mere, som der paa denne Reservefond hviler en aarlig Byrde paa ca. 130 000 Kr., nemlig alle Administrationsudgifterne.

Jeg gaar saa over til at tale om det, som hedder Kirketiendemidlernes Reservefond, for at faa klaret, om der ogsaa her er sket Dispositioner, som maa anses for uberegtigede, eller hvis Berettigelse i alt Fald kan omtvistes, og hvorom vi imødeser Ministerens Svar. Spørgsmaalet herom kom frem paa et Tidspunkt, da Staten var i Vaande og savnede Penge. Saa henvendte Ministeren sig til Folketingets Finansudvalg, og sagde: Staten har en Forpligtelse — det maa have været Ministerens Udgangspunkt, for hvis det ikke var det, vilde han selvfølgelig ikke gribe til at tage Pengene der — til at bygge Kirker; der trænges rundt omkring i Landet til en Del Kirker, og foruden det er der ogsaa Tale om at opføre et Forsamlingshus og en Kirkebygning i Hamborg. Disse Penge vil det være vanskeligt at skaffe paa Finansloven. Vi har derfor tænkt at tage dem af Kirketiendemidlernes Reservefond. Der kom Protest mod Forslaget eller Diskussion om det i Folketingets Finansudvalg, man skrev til Kammeradvokaten om, hvorvidt det var lovligt at tage Pengene af denne Kapital eller ikke, og Kammeradvokatens Svar lod ikke nogen Tvivl tilbage. Hans Svar var tydeligt og klart dette: Jeg anser det for ulovligt at tage Pengene paa den Maade. Forhandlingen med Ministeren gik saa videre, og Spørgsmaalet blev ordnet paa den Maade, at de 500 000 Kr. blev taget, men de skulde betales tilbage af Landskirkeskatten i Løbet af 50 Aar med 10 000 Kr. om Aaret. Her vil jeg først bede ærede Medlemmer tænke over, hvad det vil sige, at man faar et rentefrit Laan for 50 Aar.